

Niet op de kerkstoel of de strandstoel maar in de tent of op een kampterrein

Toon Stas (21) is al drie jaar leider bij de scouts Sint-Victor

Soetkin Maes (26) is leidster bij Kazou, de jeugddienst van de Christelijke mutualiteiten (CM)

Nu het bijna vakantie is, zetten we onze praatstoel niet neer in de kerk of op het strand maar ergens in het veld, de wei of het bos, of gewoon op een picknickdeken. Om twee jongeren aan het woord te laten die zich tijdens de vakantie inzetten voor kampen en jeugdbeweging. Soetkin Maes is 26 jaar en woont in Turnhout. In het dagelijkse leven is ze kleuterjuf bij de kleutertjes in Wilrijk. Zelf zegt ze daarover: een actieve maar boeiende job waar ik ook veel voldoening uit haal. Haar hobby's zijn uiteraard Kazou, de jeugddienst van de Christelijke mutualiteiten (CM), maar daarnaast speelt ze ook toneel bij de Plankeniers in Ravels en zet ze graag een stapje in de wereld met vrienden en vriendinnen.

Toon Stas is een 21-jarige kotstudent aan de Universiteit Antwerpen. Al 3 jaar is hij leider bij de scouts Sint-Victor, die hij zelf een gedisciplineerde en fiere jongensscoutsgroep vindt. Hij begeleidt de oudste leden, de 14-17-jarigen, de verkenners. Sinds september 2016 engageerde hij zich ook als groepsleider.

Hoe kom je ertoe om leider of monitrice te worden?

Soetkin vertelt: „Als kind en jongere heb ik altijd bij de chiro gezeten. Dit was voor mij toen het hoogtepunt van de week. Als klein kind keek ik er al naar uit om leidster te worden. Maar toen ik 17 werd, kwam de basiscursus van Kazou op mijn pad en ben ik deze uitdaging aangegaan. Er is toen een hele wereld voor mij open gegaan waardoor ik me vanaf toen helemaal gegooid heb in Kazou en uit de chiro ben gegaan. Op cursus ben ik toen ook in contact gekomen met mensen met een handicap. Mijn vader werkt ook met mensen met een

verstandelijke handicap en het sprak mij altijd al aan om dit te doen. Ik heb daarom voor mijn eerste stagevakantie, ondertussen 10 jaar geleden, ook gekozen om met de PVH (personen met een verstandelijke handicap) mee te gaan. Dit vond ik zo fijn en daarom ben ik dat elk jaar blijven doen. Pas enkele jaren later heb ik ook eens een vakantie gedaan met 11-12-jarigen. Dit was ook leuk waardoor er later nog vakanties volgden met 15-16 en 17-18-jarigen.”

Het verhaal van Toon: „Op mijn 10 jaar hebben mijn ouders me voor de eerste keer afgezet op de scouts. Hoe ik bij de scouts terecht ben gekomen, weet ik niet meer. Eerlijk gezegd ging ik in het begin niet heel graag naar de scouts. Leider zag ik mezelf toen zeker niet worden.

Als 13-14-jarige puber stond ik eigenlijk zelfs op het punt om te stoppen totdat ik als derdejaars jongverkenner patrouilleleider werd. Als patrouille slaap je op kamp in één tent, je kookt samen, je doet je taken samen en je wordt ook samen gestraft als er iets fout loopt. Als patrouilleleider wordt er dan van je verwacht dat je voor je patrouille zorgt en dat je jezelf ontfermt over je jongste patrouilleleden die dan hun eerste tentenkamp meemaken. Ik nam die taak als 14-jarige wel heel serieus en ik was ook fier om het te mogen doen. Het is sinds dat kamp dat ik met plezier naar de scouts ben beginnen gaan. Als je zo 11 dagen met je vrienden avonturen maar ook tegenslagen hebt meegemaakt, dan vorm je een heel hechte groep. Dat kan je niet vergelijken met schoolvrienden. Het is met die hechte vriendengroep en zin in leiderschap dat ik dan uiteindelijk in de leiding ben gestapt.”

Werken, studeren, een heel jaar engagement en dan extra inzet tijdens een welverdiende vakantie.

Toon vertelt over zijn motivatie. „Mijn laatste jaren als lid keek ik erg op naar bepaalde leiders. Ik had veel van hen geleerd en ik had ook veel respect voor de principes die ze hadden als leider. Toen ik zelf leider werd, is het dan ook altijd mijn doel geweest om zo'n leider te worden waar ik al die jaren naar had opgekeken. Een andere reden is de hechte vriendschapsband met mijn medeleiders. Teleurgestelde leden zijn natuurlijk niet leuk. Maar een leider en vriend in de steek laten als er bijvoorbeeld een activiteit moet voorbereid worden, vind ik veel erger. In een hechte leidersgroep met een goede sfeer motiveer je elkaar.

Als groep willen we dat onze leden leuke en spannende avonturen bij de scouts kunnen beleven. Maar we vinden het veel belangrijker dat alle ouders hun zoon elke zaterdag met een gerustgesteld gevoel aan ons kunnen toevertrouwen. Daar zijn ouders dankbaar voor en dat laten ze merken. Zeker als groepsleider is dit voor mij ook een grote drijfveer.”

Soetkins voorkeur blijft uitgaan naar vakanties voor mensen met een handicap. Enthousiast zegt ze: „Ik vind het zo fijn om te zien hoe deze mensen hier altijd naar uitkijken en er ten volle van genieten. Voor hen doe je die week iets heel belangrijk, hun een week vakantie geven. De vriendschap en appreciatie dat je krijgt van alle gasten is toch het belangrijkste! Daarom hou ik er ook zo van om deze vakanties te begeleiden. Maar daarnaast heb ik in die 10 jaar fantastische mensen leren kennen die ook heel goede vrienden geworden zijn. Het is daarom ook altijd zeer fijn om met hen weer een weekje op vakantie te vertrekken en samen met hen gasten en kinderen de tijd van hun leven te bezorgen.

De sfeer tussen de monitoren is ook altijd geweldig en we maken we veel plezier. Ook al is zo'n week best vermoeiend, het voelt ook voor ons aan als een week ontspanning en vooral plezier! Dat maakt ook dat je het als vrijwilliger blijft volhouden om zo'n vakanties te begeleiden.”

Ik zou niet zonder kunnen!

Als kleuterleidster heeft Soetkin best een zware job en op vakantie gaan is ook niet altijd rustig, maar dat is anders, zegt ze. „Voor mij is dat, hoe zwaar ook, pure ontspanning. Ik ben na zo een vakantie heel moe maar tegelijk ook weer helemaal opgeladen om er weer tegenaan te gaan. Deze zomer ga ik ook nog wel een rustvakantie voor mezelf nemen in Mallorca. Dat kan natuurlijk ook wel eens deugd doen. In de andere vakanties ben ik ook wel vaak met Kazou weg en dan heb je inderdaad minder tijd om uit te rusten. Maar toch heb ik

die ontspanning nodig. Eventjes iets helemaal anders dan de kleuters in mijn klas. Heerlijk! Collega's reageren soms wel eens van: amai, zo zwaar! dat jij dat blijft volhouden! Ik zou het niet kunnen... Maar ik zou niet zonder kunnen!"

En wat zijn dan de mooiste herinneringen?

„Oei, dat is een moeilijke vraag omdat ik al zoveel mooie momenten en anekdotes heb meegemaakt,” zegt Soetkin. Toon beaamt dit: „Moeilijke vraag, ik kan me niet direct iets interessants bedenken. Het is meer het geheel van ervaringen, denk ik.

Toch herinnert Soetkin zich de eerste avond in Kemmel vorig jaar. „Voor die eerste avond hadden we een zanger geboekt die voor ons kwam optreden. Het was niet echt een bekende zanger maar onze gasten vonden dit wel geweldig. Ze gingen helemaal uit de bol en de vakantie was meteen goed ingezet. Prachtige avond!

Elke keer opnieuw aan de bus staan wachten om te vertrekken en alle gasten zien toekomen is geweldig. Het is altijd een leuk weerzien met hen, want vaak gaan ook dezelfde gasten mee en ze zijn ook altijd zo enthousiast om te vertrekken. Daar word ik goed gezind van! Vroeger heb ik een 6 jaar na elkaar Maasmechelen gedaan met steeds dezelfde monitoren groep. Dit is net hetzelfde voor Kemmel dat ik nu ook al een 5 tal jaar mee begeleid. Dat zijn pareltjes als ik eraan terugdenk. En dan zijn er de kleine dingen die het de moeite waard maken. Een gast die zegt: ik ben blij dat jij er weer bij bent. Of een dikke knuffel, dat maakt elke vakantie weer om nooit te vergeten.”

Vakanties als pareltjes maar toch zijn er ook wel eens moeilijke momenten.

„Natuurlijk,” zegt Soetkin. „Het verloopt niet altijd even vlot. Elke gast kan wel eens een moeilijk momentje hebben en dan is het aan ons om dat op te lossen. Vaak lukt dit wel en zijn de gasten ook weer snel gelukkig. Een ander moeilijk momentje aan de vakanties is het opstaan. De avonden zijn vaak zeer leuk, waardoor de ochtenden wel eens moeilijk zijn! Maar ach... dat hoort erbij zeker; En op vakantie kan ik net altijd nog iets beter uit mijn bed dan thuis.”

Ook Toon weet als geen ander dat met 5 leiders met 30 jongeren 11 dagen aan een stuk op een kampterrein zitten, vermoeiend kan zijn. „Af en toe geeft dit wel eens spanningen, dat is normaal en dan doet een kampvuur wonderen.”

De kampaalmoezenier behoort tot de rijke roomse traditie, maar is er nog ruimte voor zingeving op kamp?

„Jawel,” zegt Soetkin. „Op cursussen en op sommige vakanties krijgen we een zinspeler mee. Een zinspeler zorgt die week voor leuke avonDSLUITINGEN, tafelmomentjes, een viering, iets op de bedjes leggen... Maar hij of zij is er ook vooral om babbeltjes te doen met gasten, monitoren, cursiste wanneer ze er nood aan hebben. Dit zijn meestal leuke en mooie momentjes en toch wel zeker een meerwaarde op vakantie. Er zijn ook een heel aantal vakanties waar de vakantieverantwoordelijke of een van de monitoren deze taak op zich neemt.”

„Bij de scouts, zegt Toon, spreken we met de leiding af dat we op elke weekend of kamp een bezinnend moment houden. Meestal voorzien we dan een stukje tekst of er wordt aan leden gevraagd om te antwoorden op een paar bezinnende vragen. We overlopen dan de antwoorden en proberen met hen daarover een gesprek aan te gaan. Soms gebeurt het ook dat we met de leden naar de mis gaan. In het scoutsleven zijn er het hele jaar door momenten waarbij er tijd en ruimte is voor spiritualiteit: het overgangswEEKEND met de hele scoutsgroep op de Hoge Rielen, in het begin van het jaar de belofteviering met specifieke rituelen voor elke tak, het moment dat jongverkennerS op kamp hun eerste totemnaam krijgen en nadien wanneer leiders een positieve en definitieve voortotem krijgen.

When the rain begins to fall van Jermaine Jackson en Pia Zadora.

„Als ik dat lied hoor, denk ik meteen aan Kazou en aan de cursus die toen mijn leven veranderd heeft. Ik ken de dans die erbij hoort ook nog helemaal,” besluit Soetkin. Toon reageert: „Zo iets heb ik eigenlijk niet, maar wel een heleboel leuke ervaringen.

En de toekomst betekent voor Soetkin dat Kazou altijd mag blijven bestaan en dat we elk jaar nieuwe enthousiaste monitoren vinden om gasten te tijd van hun leven te bezorgen! Toon verwoordt het kort en krachtig: tevreden leden, leiding en ouders.

Dankjewel om tijdens de drukte van de blok en het einde van het schooljaar tijd te maken voor dit gesprek. We wensen jullie een keitoffe, megacoole vakantie en we zijn er nu gerust in: ook in de toekomst zullen jongere zich blijven engageren voor heerlijke kampen en toffe vakanties.

Ria Toelen